

Quam retulisse iuvat me, commentatio pulchra,
 Qua docto more explicuisti
Aram cum nummo cuiusdam *Numinis*, aevo
 Prisco est *Terminus* ille vocatus.
 Sicut doctrina rara, virtuteque patris
 Effingis formam faciemque:
 Sic quoque coniugio fausto, Tibi gratulor istud,
 Prosequeris vestigia patris,
 Totos cum sociis vitae, mensae, thalami que
 Consumis concorditer annos.
 Ter sunt felices, credas, atque amplius illi,
 Copula quos irrupta coërcet,
 Nec diuisus amor citius soluet supremo
 Lite die prausque querelis:
 Sic in Te floret patris memorabile nomen,
 Quod nulloque tacebitur aevo.
 Abstineas plorare patrem, mi candide *LAVHNI*,
 Obtundas fontem lacrimarum.
 Namque senex obiit perfractus membra labore,
 Et merfus ciuilibus vndis.
 Virtutis verae custos, rigidusque fatelles
 Ex vita hac misera reuolauit.
 Innixus *CHRISTI* merito nunc attingit arces
 Caelestes, queis deliciarum
 Fontes et riuos nunc purpureo bibit ore.
 Expers curarum sine fine
 Gaudet. In arce Dei non turbat turba malorum
 Laetitiam, fruiturque quiete.
 Electos inter versans *Christique* ministros,
 Ille odit curare quod ultra est.

✦ ✦ ✦

Manes Beati, sit mihi fas nouo
 Suprema busto reddere munera,
 Et debitos offerre honores,
 Inferias, miserabile donum.

Non mella, molles non violas fero,
 Nec spargo lac dulce, at lacrimas dabo
 Pallenti ab ore, ast inuentum
 Flebilibus numerisque carmen.